

den Art rundt omkring, men de befatte sig i alt Fald ikke med noget saa stort, der løber i den Grad i Penge, som Jernbanevogne. Der mener Udvalget, at efter de Oplysninger, der foreligge for det, maa man holde paa, at der gives dem 10 pCt. af Værdien, hvorimod man samtidig mener at maatte foreslaa, at den fakultative Fortoldningsmaade, som gik ud paa, at de kunde vælge enten Værditold eller anden Behandling, falder bort. Det er for Resten ogsaa udtrykt ganske ejendommeligt; Udvalget forstaar i alle Tilfælde ikke, hvad det vil sige „tarifmæssig efter Beskaffenheden“; det er ikke lykkedes os at forstaa, om dette Toldsprog „tarifmæssig efter Beskaffenheden“ vil sige, at hver enkelt Del af Vognene skal pilles fra hinanden og vejes, saaledes at man faar en Række Fortoldninger — det vide vi ikke, men det vilde jo i alt Fald være meget vanskeligt. Ændringsforslag Nr. 171 til Løbenummer 258 angaar Vognsmørelse. Vognsmørelse betaler for Øjeblikket en Told af $4\frac{1}{10}$ Øre, og det er jo rimeligt, at der fra Landbrugets Side kommer Ønske om at faa Tolden for Vognsmørelse sat ned. Men Folketinget har sat den ned fra $4\frac{1}{10}$ til 1 Øre; Udvalget mener, at en passende Mellemvej kunde være den at nøjes med 2 Øre. Der er vist ikke nogen, der vil føle sit økonomiske Velvære stærkt berørt af, at Tolden paa Vognsmørelse sættes ned til 2 Øre.

Det sidste Ændringsforslag, som vedrører den egentlige Tarif, er Ændringsforslag Nr. 174 til Løbe-Nr. 263. Det handler om ubenævnte Varer, og der mener Flertallet, at det vil være rettest at fastholde den nuværende Position, nemlig 10 pCt. Der er jo saa mange Ting, som Toldadministrationen vistnok i Virkeligheden er noget for tilbøjelig til at henføre til denne Position, saaledes at man mener at beskytte Industri og Haandværk bedst ved at holde paa de 10 pCt., man har.

Dermed er jeg færdig med at tale om de Ændringsforslag, som vedrøre den egentlige Tarif, som altsaa angaar Beskyttelse eller Ikke-Beskyttelse, eller hvor det drejer sig om fiskale Hensyn og lignende. De Ændringsforslag til de forskellige Paragraffer, som nu følge efter, ere jo af en noget anden Art, og der vil jeg blot i al Almindelighed udtale en Beklagelse over, at den højtærede Finansminister ikke har kunnet slutte sig til disse. Der drejer det sig, som sagt, ikke om Beskyttelse eller Ikke-Beskyttelse, ikke om Samfundsinteresser ved Betaling af en større eller mindre Told. Det drejer sig egentlig kun

om Behandlingen af de fortoldende, de klarerende, og der maa jeg sige, at det er forbavsende, at man nu til Dags her gaar den forkerte Vej. Jeg kalder det at gaad den forkerte Vej, at man vil trække i Land paa de Indrømmelser, paa de Begunstigelser, paa den gode Behandling, som den liberale Toldforordning af 1. Februar 1797 har givet os. Det er højt ejendommeligt, at Indrømmelser, som Handel og Industri, kort sagt de, som fortolde, have nydt i 110 Aar, vil man under det nuværende Ministerium trække i Land paa. Jeg har derfor et bestemt Indtryk af, at den højtærede parlamentariske Finansminister her ligger lidt under for den departementale Styrelse, som naturligvis med større eller mindre Berettigelse kan sige: Vi ville have det saa godt, som muligt, disse Publikummere derude spille en mindre Rolle. Det Indtryk faar man, og jeg er ganske vis paa, at naar vi, hvad jeg haaber, faa denne Toldlov igennem, vil den højtærede Finansminister ogsaa efterhaanden have indset, at de Hensyn, Flertallet her mener bør tages, ere billige og rimelige og koste ikke Statskassen noget.

Jeg kommer her først til Ændringsforslag Nr. 176, hvori der udtales Ønske om, at Produkter, der komme fra de vestindiske Øer, maa være Genstand for en lignende Behandling, som hvad der kommer fra Færøerne og Island. Her maa jeg dog straks gøre den Bemærkning, at det er vistnok det eneste af disse Ændringsforslag, der ikke falder ind under de Udtalelser, jeg nylig fremsatte. Derimod gælde de almindelige Bemærkninger, jeg nu kom med, i høj Grad om Ændringsforslag Nr. 177 til § 3, som gaar ud paa, at Brudeudstyrgenstande, for saa vidt de ere bestemte for fremmede eller for Danske, der have været bosatte i Udlandet i mindst 2 Aar, og som paa Grund af Giftermaal med en i Toldterritoriet bosat Person flytte her til Landet, kunne fritages for Told. Saa vidt jeg ved, bruger man det nu; der kan indgives Ansøgning derom, og jeg tør ikke bestride, at Ansøgningen bevilges nu og da. Men hvorfor ikke give de paagældende en Ret, naar man dog er tilbøjelig dertil, en Ret, der, saavidt jeg ved, ogsaa gives andre Steder? Det vilde være en liberal Fremgangsmaade; og naar man holder en Tidsfrist af 2 Aar, risikerer man vistnok ikke, at der ad den Vej kommer Varer ind, som ellers skulde have været fortoldede. Ændringsforslag Nr. 178 til § 9 gaar ud paa, at Toldstederne skulde være forpligtede til at mod-